

Arrest

nr. 87 710 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 14 februari 2011 een eerste asielaanvraag in die resulteert in de beslissing van 30 november 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing aantekende resulteert in het arrest 77 544 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 20 maart 2011 het beroep verwerpt.

Op 20 april 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 7 mei 2012 aangaande deze asielaanvraag de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten Y. O. S. (...) geboren te Afgoye , op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Somalië(Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 20.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 14.02.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 30.11.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 22.03.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 20.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een originele geboorteakte dd. 02.05.2012 (+ engelse vertaling) voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze ook nog een document van de ambassade zou hebben in het centrum. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van haar asielaanvraag bij de RVV voorlegde, maar dat de RVV hieraan geen bewijswaarde verleende daar het niet ondersteund werd door geloofwaardige verklaringen (RVV, DD. 20.03.2012, p.8). Overwegende dat betrokkene verklaart dat de man, die haar wilde huwen, 'M. O. K.(...)', nog altijd op zoek naar haar zou zijn. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met haar moeder vernomen heeft dat haar vader twee maanden geleden vermoord zou zijn door M. O. K. (...). Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat de man 'M. O. K.(...)' lid zou zijn van Al-Shabaab en dus niet gearresteerd kan worden. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via telefonisch contact met haar moeder vernomen heeft het nog steeds onveilig zou zijn in Afgoye waardoor ze naar Mogadishu verhuisd zou zijn. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar familie problemen zou hebben in Somalië. Overwegende dat betrokkene geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze bewering te staven. Overwegende dat betrokkene verklaart dat ze hier woont, maar geen verblijfsvergunning zou hebben. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag zijn verblijfsituatie in Seigle aanklaagt. Overwegende dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een regel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1960.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om bel grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn, van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel luidt als volgt:

“II.0. Algemeen kader van de opgeworpen middelen

De verzoekende partij argumenteert dat de thans bestreden beslissing strijdt met de volgende rechtsregels:

- Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet*
- De materiële motiveringsverplichting*
- De zorgvuldigheidsplicht*

De verzoekende partij zal deze door haar ingeroepen schendingen hieronder aantonen in een enig middel.

II.1. Enig Middel

Schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

II.1.1. De bestreden beslissing stelt onder meer het volgende met betrekking tot de door verzoekende partij voorgelegde geboorteakte:

“Overwegende dat betrokkene een originele geboorteakte dd. 02.05.2012 (+Engelse vertaling) voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen.”

II.1.2. Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing met deze passage de materiële motiveringsverplichting schendt. De materiële motiveringsplicht gebiedt immers dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, HETZIJ UIT HET ADMINISTRATIEF DOSSIER.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier (in casu het interview dat plaatsvond n.a.v. de nieuwe asielaanvraag)— de beslissing wordt immers genomen “op basis van het administratief dossier”.

II.1.3. Vooreerst betreft het een geboorteakte dd. 02.05.1991 (materiële fout in Engelse vertaling 02.05.1992) en niet 02.05.2012, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing volledig ten onrechte stelt.

Er werd aan verzoekende partij immers geenszins gevraagd waarom zij dit document nu slechts kon voorleggen. Het transcript van het interview (stuk 5), punt 37 vermeldt enkele het volgende: “KV legt volgende documenten voor: Originele geboorteakte nr. 5600/92 afgegeven op 02.05.1992 door gemeente Mogadishu + vertaling naar het Engels.”

Nochtans had verzoekende partij hier een zeer plausibele uitleg voor: zij kon de geboorteakte niet vroeger voorleggen aangezien deze zich nog in Somalië bij haar moeder bevond! Haar moeder heeft dit document dan doorgegeven aan een kennis die het vanuit Kenia heeft verstuurd. Dit alles heeft verzoekende partij uiteraard veel tijd gekost.

II.1.4. In die zin schendt de thans bestreden beslissing tevens de zorgvuldigheidsplicht.

De machtiging die de wetgever aan de verwerende partij heeft toegekend om bestuurshandelingen te stellen in het algemeen belang stelt haar immers niet Vrij van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt.

Verwerende partij vond het kennelijk niet de moeite om deze vraag eens aan verzoekende partij te stellen.

Verwerende partij verkeerde kennelijk —zonder deze vraag aan verzoekende partij te hebben gesteld— in de overtuiging dat verzoekende partij deze akte reeds had kunnen voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag. Niets is uiteraard minder waar!

De vraag kan dan ook gesteld worden welk nut dit gehoor gehad heeft, indien de relevante vragen aan verzoekende partij zelfs niet gesteld werden.

11.1.5. Verzoekende partij is eveneens van mening dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet:

(Art. (51/8)(De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 43 of 57/10).

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

II.1.6. Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing een verkeerde interpretatie gemaakt van het feit dat “de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Ofwel ging zij ervan uit dat de geboorteakte gedateerd is op 02.05.2012 en dan is zij niet consequent geweest.

Ofwel ging zij er wel degelijk van uit dat de geboorteakte gedateerd is op 02.05.1992 (origineel: 02.05.1991), voor de laatste fase in de procedure dus, maar dit betekent nog niet dat zij de akte automatisch niet in overweging dient te nemen.

II.1.7. De vraag is of verzoekende partij dit document eerder had kunnen aanbrengen.

Zoals reeds gesteld is deze cruciale vraag geenszins aan bod gekomen tijdens het korte interview van verzoekende partij.

Verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing manifest de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de betwisting zich beperkt in casu tot de originele geboorteakte die bij de tweede asielaanvraag d.d. 20 april 2012 werd voorgelegd.

In zoverre de bestreden beslissing motiveert dat het een geboorteakte betreft d.d. 2 mei 2012, in plaats van 2 mei 1992 betreft het overduidelijk een materiële misslag. Vooreerst werd er bij de tweede asielaanvraag slechts een document, met name een geboorteakte, voorgelegd. De motivering van de bestreden beslissing kan derhalve onmogelijk op een ander document of akte slaan. Bovendien motiveert de bestreden beslissing dat de geboorteakte reeds in een vorige asielaanvraag had kunnen voorgelegd worden. Moest de gemachtigde van de staatssecretaris werkelijk overtuigd geweest zijn van het feit dat de geboorteakte effectief dateerde van 2 mei 2012, kon deze motivering niet gehanteerd worden. Bovendien blijkt de correcte datum van afgifte ook uit de omschrijving door verwerende partij van het voorgelegde stuk in het verhoor d.d. 7 mei 2012 (vraag 37). Één en ander laat toe te besluiten dat de motivering van de bestreden beslissing, in zoverre zij spreekt over een geboorteakte d.d. 2 mei 2012, een materiële misslag inhoudt. Geheel ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat er geen fout zit in de Engelse vertaling van de geboorteakte voor wat betreft de datum van afgifte, in tegenstelling tot wat verzoekster suggereert. De geboorteakte dateert inderdaad van 2 mei 1992. Verzoekster werd echter geboren, volgens de akte, op 2 mei 1991, in plaats van 2 mei 1992, zoals de vertaling ten onrechte stelt.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel bepaalt wat volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;*
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.*

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaan-*

vraag, na toetsing aan art. 52 van de wet van 15 december 1980, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van art. 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over art. 52 van de wet van 15 december 1980, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie RVV nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte motiveert de thans bestreden beslissing terecht dat deze reeds eerder naar voor had kunnen gebracht worden. Aangezien de geboorteakte dateert van 2 mei 1992, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen. De stelling van verzoekster dat de geboorteakte nog bij haar moeder in Somalië lag, doet geen afbreuk aan voorgaande en laat niet toe te besluiten dat art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 of de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster kan niet ernstig voorhouden dat haar niet de gelegenheid geboden werd uit te leggen waarom zij de geboorteakte niet eerder heeft kunnen voorleggen. Uit het verhoor d.d. 7 mei 2012 blijkt (puntje 37) dat verzoekster de geboorteakte heeft voorgelegd. Met betrekking tot het voorgelegde stuk voegde verzoekster daar volgende aan toe:

"In het centrum heb ik nog een document van de ambassade (uittreksel geboorteakte?) maar mijn advocaat zei dat ik mijn originele geboorteakte moest voorleggen."

Verder werd haar expliciet gevraagd of zij nog iets wilde toevoegen. Verzoekster antwoordde dat haar familie problemen heeft in Somalië, dat zijzelf in België woont, maar geen verblijfsvergunning heeft en dat zij de autoriteiten verzoekt haar zaak nogmaals te onderzoeken.

Uit voorgaande blijkt dat verzoekster wel degelijk in de gelegenheid gesteld werd uitleg te verschaffen aan verwerende partij omtrent het voorgelegde stuk.

Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat het bestuur op onzorgvuldige wijze tot haar besluit is gekomen.

Ten overvloede merkt verwerende partij nog op dat verzoekster het tweede deel van de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgelegde geboorteakte niet betwist.

De bestreden beslissing motiveerde verder:

"Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is."

Het CGVS weigerde verzoekster immers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus omdat niet aannemelijk gemaakt werd dat zij werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Het CGVS motiveerde onder meer dat de geografische kennis van verzoekster over de beweerdde regio van herkomst, Afgooye, en over Somalië in het algemeen te wensen overlaat. Bovendien is verzoeksters socio-politieke kennis over de regio van herkomst en de algemene kennis van het Somalische clansysteem bijzonder beperkt.

Het CGVS besloot klaar en duidelijk:

"Uit voorgaande opmerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving. Uit uw foutieve verklaringen en ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig uit Somalië. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven."

Het tweede deel van de motivering van de bestreden beslissing lijkt derhalve reeds voldoende om te laten besluiten dat de voorgelegde geboorteakte geen nieuw gegeven is in de zin van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980. De motivering wordt in zoverre niet betwist. Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij enkel het motief dat stelt: *“Overwegende dat betrokkene een originele geboorteakte dd. 02.05.2012 (+ engelse vertaling) voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is”* betwist. Om deze reden dienen de overige motieven van de bestreden beslissing niet te worden onderzocht.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt in casu een onderzoek van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder meer een geboorteakte bijbracht, waaruit volgens de vertaling moet blijken dat zij geboren is op 2 mei 1992. Het niet vertaalde element meldt twee data: 2 mei 1991 en 2 mei 1992. In haar verklaring herhaalt de verzoekende partij haar asielmotieven, verhaalt ze een telefoongesprek met haar moeder en stelt ze dat zij van haar advocaat de originele geboorteakte diende voor te leggen.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt de foutieve datum te vermelden van de geboorteakte is dit correct. Er is evenwel slechts één geboorteakte neergelegd tijdens de tweede asielaanvraag zodat het melden van een verkeerde datum een louter materiële vergissing is zonder gevolgen of verkeerde gevolgtrekkingen die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt haar niet gevraagd te hebben waarom zij dit document thans pas naar voren brengt, toont de verzoekende partij niet aan dat er een wettelijke verplichting bestaat in hoofde van de verwerende partij om deze vraag te stellen en wijst de Raad erop dat eenieder geacht wordt de wet te kennen. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag de overheid volledig en nauwkeurig inlicht en dat bij gebreke hiervan bij een later ingediend bewijsstuk de redengeving mag verwacht worden waarom een document niet eerder werd overgemaakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij het document niet eerder bijbracht omdat het zich bij haar moeder in Somalië bevond, legt de verzoekende partij evenmin uit waarom zij het document achterliet en niet eerder opvroeg. Opnieuw is de verzoekende partij ten onrechte van mening dat de verwerende partij bij het indienen van een tweede asielaanvraag alle mogelijke vragen dient te stellen en van de verzoekende partij een afwachtende houding mag verwacht worden, te meer nu in het verzoekschrift evenmin een aanvaardbare uitleg wordt gegeven waarom de geboorteakte niet eerder is opgevraagd of bijgebracht, hetzij van meet af aan niet is meegenomen bij het vertrek van de verzoekende partij uit haar land van herkomst.

Bovendien weerlegt hetzij betwist de verzoekende partij niet het determinerende motief in de bestreden beslissing dat aangaande de geboorteakte ook het volgende stelt: *“Overwegende dat een document enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.”* Dienaangaande kan verwezen worden naar het arrest 77 544 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgesproken op 20 maart 2012 waarin onder de punten 3.4.1, 3.4.2., 3.4.3 en 3.4.4 uitgebreid wordt toegelicht dat de verzoekende partij onbekend is met haar geografische en maatschappelijke omgeving. Dit manifest gebrek aan kennis maakt haar eerste asielaanvraag ongeloofwaardig. De bestreden beslissing stelt dan ook volkomen terecht dat een geboorteakte bewijskracht mist omdat deze niet is ondersteund door geloofwaardige verklaringen en dat een document de ongeloofwaardigheid niet vermag op te heffen. Er weze herhaald dat geoordeeld werd dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat ze in Somalië gewoond heeft (punt 3.5 voornoemd arrest).

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verwerende partij kon derhalve naar recht en redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden werden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN